

L'ESTATUT DE CATALUNYA

Poques excepcions podem esmentar en el general chor d'elogis que a l'entorn de l'Estatut ressonen arreu de Catalunya. I les registrarem perquè consti en l'esdevenidor, i perquè, quan aconteximents que s'apropen ens donguin la raó, poguem esmentar quins hi veieren clar des del primer moment i quins sofriren l'error.

No està demostrat de bon tros que les majories tenen la raó. L'imposen, per la força del nombre, la que elles sustenten, sense que pugui assegurar-se a la bestreta que les acompanya l'encert. I consti que aquesta vegada voldríem equivocar-nos i ho desitgem amb tota l'ànima. Si així resulta, nosaltres serem els primers en reconèixer la nostra manca de visió i ho reconeixerem amb alegria que en el nostre ànim no hi ha, quan de Catalunya i de les seves llibertats es tracta, el més insignificant punt d'amor propi.

Els que a Catalunya hem trobat defectuosos l'Estatut som: el Bloc Catalanista de Vilafranca, l'Agrupació i publicació separatistes "Nosaltres sols" i els comunistes, amb En Maurin al cap.

Les ideologies comunistes obliguen a una llibertat absoluta dels pobles per a què es constitueixin amb repúbliques independents, i si així ho desitgen; a *posteriori* es poden federar amb altres repúbliques iguals i constituïdes dintre aquests motllos de llibertat. Els comunistes són lògics amb si mateixos al no volguer acceptar l'Estatut.

"Nosaltres sols" parteixen de llur propi punt de mira d'acord amb les doctrines pimargallianes del *Pacte*. Catalunya lliure, primer mestressa dels seus destins en absolut, es federa amb els altres estats ibèrics, però abans es declara lliure; car no es pacta amb les mans, i la voluntat lligades. No pot haver-hi federació harmònica si prèviament no hi ha llibertat per a pactar-la. Així abans ho entenia el nostre President; així donà mostres d'haver-ho entès el dia 14 d'Abril.

El Bloc Catalanista de Vilafranca pensa segurament com "Nosaltres sols" i *Garba* ja ha dit com pensava.

Heus aquí les úniques excepcions.

No estem conformes amb l'abstenció de votar l'Estatut. Dolent i mince com és, cal votar-lo. Es precís que Catalunya apareixi unida davant d'Espanya sencera, davant dels seus eters enemics que a poc a poc van descobrint-se i treient-se la careta d'hipocresia amb la qual restaven coberts després del pacte de Sant Sebastià. Votem l'Estatut; uan vegada més sacrificuem el nostre radicalisme boi contemplant amb pena com el d'altres personalitats que abans ens acompanyava, ens deixa, desviant-se, nutrint l'aigualtat de les fileres *constructives* i de seny, oblidant que mai en sortí res assenyat amb bons fruits per Catalunya i que mai aquells constructors construïren res solit ni definitiu.

Res per ara no ha dit, oficialment, la "Unió Catalanista"; i el seu silenci ens fa creure que en ella hi persisteix aquell esperit rectilini que va determinar aquella sanitosa abstenció tinguda quan la *Solidaritat catalana*. El Doctor

13